

Roulotte: «Tenir un projecte musical és com una llarga cursa de resistència»

Entrevistem la banda mallorquina arrel del llançament del tercer disc, 'Le Mans'

Roulotte | Arxiu

Roulotte va començar a fer camí ara fa ja més de sis anys i, fins ara, han tret tres treballs discogràfics. El darrer és *Le Mans* (Blau, 2020), un elapé que explora noves sonoritats i fins i tot noves llengües, i que es va enregistrar aquest mateix estiu pandèmic entre l'estudi del grup a Santa Maria (Mallorca) i Music Lan (Avinyonet de Puigventós, Girona). La banda l'encapçalen Miquel García (veu, guitarra i composició) i Bernat Company (bateria), que compten també amb la inestimable companyia del guitarrista Marc Grasas (**Els Pets, Bars o Nua**), el baixista Pep Estrada (**Daniel Higiénico**) i el teclista i productor del disc Tito Dávila (**Andrés Calamaro, Ariel Rot o Los Ronaldos**). Parlem amb Company sobre el nou treball.

Heu canviat la 'roulotte' per cotxes esportius, titulant el disc com la carrera automobilística 'Le Mans'? Quin concepte s'hi amaga darrere?

Le Mans ens sonava bé i també el seu símil amb la música. Tenir un projecte musical, compondre, fer un disc i aconseguir que t'escoltin és, avui dia, com una llarga cursa de resistència en què hi trobes moments difícils i d'altres de dolços. A les 24 hores de *Le Mans*, -les antigues que nosaltres evocam- era una autèntica proesa arribar a meta. I si et fixes, a la vida, a

les cançons, també hi ha elements automobilístics: velocitat, corbes, aturades a boxes i sortides de pista.

Una de les novetats del disc és que us atreviu per primera vegada amb el mallorquí. A què es deu? Com us hi heu vist?

Ha sortit de forma natural. És la llengua que feim servir en Miquel i jo en el nostre dia a dia i a la nostra feina com a periodistes a IB3. Teníem un grapat de cançons en català i al final n'hem incloses 3 de les 12 que té l'àlbum. Una d'elles, "Mal de pair" ha estat el primer senzill i és molt diferent al que veníem fent. Estam molt contents del resultat i no serà la darrera vegada. Qui sap, potser en un futur feim un disc complet en català, per què no?

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=4NuMghD2FpU>

Des del darrer àlbum, heu fet certa evolució sonora, deixant una mica enrere el rock'n'roll més canyer de *Habla claro*, i endinsant-vos en una sonoritat que em recorda una mica al pop-rock d'autor dels 80. Aquest canvi ha sorgit de manera natural o ha estat buscat?

Ha estat buscat, teníem clar que volíem fer un canvi de registre, més acústic, tot i mantenir-nos en la lliga del pop-rock més clàssic. Fer rock de guitarres, sense aditius ni electrònica és ara el més "indie" que hi ha. Cert que hi ha alguns tocs vuitaners, però sobretot en aquest disc hem trobat molta comoditat sota el paraigües de l'*american music*, el folk i el rock sureny americà on sonen les acústiques, l'orgue Hammond o el *lap steel*. En realitat, ens movem dins el terreny de grups actuals com **Sidecars**, **Morgan**, **Coque Malla**, **Leiva**, **M-Clan** o **Quique González**.

Tot l'àlbum respira cert aire *retro*, des de la mateixa portada. Sentiu nostàlgia d'altres temps?

La foto de portada és un Simca 1000 de competició conduït per Gaspar Vallés a la Pujada a Valldemossa de l'any 1980, i a l'interior hi ha imatges antigues dels àlbums dels nostres familiars. El disc vol ser també un homenatge als que ens han duit a aquest món en uns temps en què no hi havia xarxes socials, tot anava més a poc a poc i ses coses semblaven més autèntiques? Jo enyor un poc aquesta manera de fer. Les cançons de *Le Mans* es contagien d'aquesta senzillesa i puresa.

Roulotte Foto: Arxiu

De fet, les vostres lletres utilitzen sovint un llenguatge o unes escenes quotidianes, tot i que sovint amb un rerefons més abstracte o fins i tot poètic.

Hi ha molt de vivències personals d'en Miquel en aquest disc, moments viscuts fets cançó; ell ve del l'escena de cantautor. Ens ha sortit un disc més melancòlic, emocionant i reflexiu que els altres, però crec que deixa un somriure i el sabor d'haver escoltat música guapa i amb bon gust.

Amb un llenguatge planer arriba millor el missatge?

Som molt mirats amb les lletres. Escriure bé i trobar la paraula o frase exacta que encaixi és clau per a una cançó. Du molta feina. No són textos gaire metafòrics, sinó directes i clars. I és important també com es canten. Que les veus estiguin afinades i s'entenguin és bàsic. Sembla una evidència, però s'escolten coses terrorífiques? Crec que el conjunt de tot això, i no fer servir mai l'anglès com escut, fa que el missatge arribi bé, sí.